

Potom ťa zvediem

Názov: Potom ťa zvediem

Autor textu a banneru: Tessa (2014)

Pairing: Severus Snape/Regulus A. Black

Varovanie: slash, sex

Popis: Nič nie je také, ako sa na prvý pohľad zdá... Pokračovanie minisérie:
Najprv sa vezmeme!

Upozornenie: Pokračujeme vo forme drabble: 2 x 100 slov!

1. drabble

„Prinesiem niečo aj vám, pane?“

Severus ani nezdvihol pohľad od svojej whisky. Ten mladý tu bol tretí raz s tou istou otázkou.

Len Albus sa nad ním zľutoval. „Ďakujeme.“ Všimol si, s akým záujmom sa díva na Severusa, ktorý nevnímal ani jeho.

„Myslím, že sa tomu chlapcovi páčiš,“ nadškrtol nevinne, ale nezábudkové oči sa stretli s pohľadom, pred ktorým by každý rozumný človek minimálne zavrel ústa alebo rovno opustil tento stôl.

Albus si povzdychol. „No dobre. Nebudem ťa rušiť, ale pamätaj na moje slová, Severus. Nič nie je stratené, aj keď to tak možno na prvý pohľad nevyzerá.“

A porúčal sa.

„Idem vedľa,“ povedal Abe, pripravený nasledovať svojho staršieho a pomerne dotieravého brata. Dnes naňho nemal náladu, rovnako ako i jeho mladší kolega, ktorý stále sedel zastrčený v kúte krčmy.

„V poriadku, ja to zvládnem,“ prikývol mladík a očami sa vrátil k zadnej časti miestnosti, kde sedel...

Povzdychol si.

Už tam nebol. Obišiel bar, aby zo stola, za ktorým sedel vzal prázdny pohár od whisky a pár mincí, ktoré mu tam nechal. Usmial sa, keď mu v mihotavom svetle sviec zažiarili v dlani.

„Celkom slušné sprepitné,“ zamrmlal a pozrel k dverám. *Kedy sa stihol vypariť?*

Posmutnel. Šťastie sa mu vyhýbalo.

2. drabble

Do tváre mu mieril prútikom a držal ho pod krkom ako nejakého zloducha.

To zlostne prenesené kúzlo sa mu malo nabúrať do mysle jediným hladkým rezom a on by mu vydrancoval úzkostlivo strážené súkromie.

Nerátal však s tým, že narazí na dokonale ocelovú stenu, hladkú a klzkú ako povrch zrkadla. Netušil ako dlho sa pretláčali, než ho od seba odstrčil. Namáhavo fučal.

„Pozvanie na drink nezahŕňalo toto, profesor Snape!“ zasyčal nahnevane a pošúchal si krk, kde ešte nedávno cítil jeho ruku.

Napadlo mu, že dobyť tohto muža bol pritvrдый oriešok.

Vtedy sa naňho Snape vrhol. No tentoraz celkom iným spôsobom.

Neskôr... sa z toho všetkého Sam v tichu krčmy spamätával. Napravil si nohavice a pomyslel si, že si zadok bude cítiť asi aj zajtra. Neľutoval. Stálo mu to za to.

Oblízol si pery. Ešte stále na nich cítil jeho slanú, pižmovú príchuť. Snape mu uštedril jediný tvrdý bozk a donútil ho kláknúť si, demonštrujúc hrubú silu. Vyzývaným pohľadom ho mlčky pozoroval. Určite čakal, že si to rozmyslí.

Ale zmýlil sa.

Sam ho prekvapil, keď dvihol ruky a cez odev pohladil dosiaľ ochabnutý penis. Nebol sám, kto to nemal rád *takto*.

Och, Severus...

A nedočkavo siahol po zapínaní čiernych nohavíc.

3. drabble

Sam sa mu odhodlane díval do tváre, ktorá sa k nemu skláňala. Oči sa naňho upierali s intenzitou, ktorá ho nemohla nechať na pochybách, že všetko, čo je

medzi nimi sa týka len a len sexu. Telesných potrieb.

Živočíšnych pudov.

A hoci ho to na jednej strane škrelo, na tej druhej bol tomu rád. Už i preto, lebo k nemu Severus prichádzal tak nepravidelne.

Vždy to prebehlo rýchlo a bez zbytočných rečí, či dlhých predohier, ktoré zjavne profesor pokladal za niečo, čo s ním nechcel zdieľať.

A nech po tom Sam akokoľvek túžil, bral, čo sa mu ponúkalo. Nemohol inak.

Aberforth iba pokrútil hlavou, keď videl Snapa odchádzať. „Keby som nevedel, čo viem, povedal by som ti, že si sa pomiatol.“

„A takto?“ opýtal sa, keď sa vo dverách oprel o široké futro dvier.

„Že tá jedného dňa pretrhne ako žabu. Alebo prekláje do zabudnutia.“

Sam sa pousmial. Áno, Severus Snape by toho nepochybne schopný bol.

„Nemôžem si pomôcť.“

Starší muž iba pokrútil hlavou. „Je to tvoj život. Ty musíš vedieť, čo je pre teba najlepšie. Ale čosi mi našepkáva, že nepotrvá dlho a on na to príde. Je inteligentný a vyzná sa.“

Sam si zahryzol do pery. Mal pravdu.

4. drabble

Severus sa sám v sebe nevyznal. Akoby to ani nebol on. Ten... *človek* ho miatol väčšmi, akoby si bol schopný pripustiť.

Niečo mu tu nehralo. Tá voňa, tie ústa... tie... *dotyky*.

Akoby presne vedel, kde sa ho dotknúť. Ako ho pobožkať. Ako...

Tresol pästou po stole a ohol chrbát. Skláňal sa nad svojou šálkou rannej kávy ako netvor nad kalíškom voňavého kvetu urputne premýšľajúc, či mu daruje život, či ho rozmrví medzi prstami.

Akú partiu to s ním rozohral? Najprv ho chcel iba pokoriť za trúfalosť, možno využiť, ale teraz sa strácal sám v sebe a svojich pocitoch.

Aké neslizolinské!

Severus ostal stáť vo dverách ako omráčený. „Nevedel som, že vieš... variť.“

Pohľadom zablúdil k bublajúcemu kotlíku a pripraveným ingredienciám, naukladaným na pracovnom stole v presnom poradí, ako ich bude potrebovať.

„Viem,“ mykol plecami a sotva naňho pozrel. „Za chvíľku som hotový. Môžeš počkať?“

Neprikývol. Ale vošiel do miestnosti, kde to silne voňalo mäťou. Zjavne sa pokúšal prekryť puch, ktorý vydávala salamandria pečeň. Celkom úspešne.

Sadol si na stoličku a mlčky sledoval jeho počínanie. A už po minúte mal chuť frustrujúco vykriknúť, pretože ešte aj tie pohyby ruky pri miešaní elixíru sa mu videli tak pekelné známe!

Odkiaľ?!?

Zarazil sa...

5. drabble

Severus to tentoraz urobil inak. Počkal, kým neskončil s elixírom. „Kde máš spálňu?“

Sam prekvapene povytiahol obočie. Takže dnes nebude žiaden bar, žiadna komora? Ale posteľ? Nie, že by hodlal nejako protestovať.

A dobre urobil, pretože tá noc bola... *Merlin!* Ten chlap ho umiloval k smrti. Takmer. Akoby si na ňom vynahradil všetky tie chýbajúce predohry naraz.

Sam sa napokon nevládal ani pohnúť, nie, že by nemohol. Jeho telo bolo tak unavené, že aj dýchanie bolo preňho neskutočnou námahou. Aj keď nepochybne veľmi príjemnou.

Zvlášť preto, lebo po svojom boku stále cítil telo druhého muža, ktorý sa zjavne nikam nechystal.

„Finite incantatem!“ Severusov konček prútika mieril na mužovo predlaktie s pribúdajúcim denným svetlom, ktoré sa predieralo cez nepektnú záclonu v malom okne dnu.

Najprv si myslel, že sa nič nestane, ale potom spozornel. Nutné povedať, že jeho sklamanie nemohlo byť väčšie, keďže účinky Všehodžúsu sa nepotvrдили.

Ani nevedel prečo to vyslovil. Mal také nutkanie, ktoré...

Čierne oči sa od údivu rozšírili, keď sa na ľavom predlaktí Samovej ruky po chvíli predsa len objavila lebka s hadom. Neživá, ale bola tam. Presne taká istá, ako zdobila i jeho ruku.

Vyskočil z postele a tentoraz sa nemienil len tak vzdať.

„Kto si?!“

6. drabble

„Naozaj to chceš vedieť?“

Nijaký odpor? Severus sa naježil ešte viac.

„Nahý v tom rannom svetle vyzeráš nesmierne impozantne, láska.“ Nebral do úvahy fakt, že mu jeho prútik stále bolestivo bodá do krku.

„Nehovor mi tak!“ zasipel podráždene... a od úžasu onemel. Zovretie povolilo, ustúpil. Prútik sa odklonil a on nebol schopný ničoho, iba krútiť hlavou. „To nemôže byť pravda...“ Pevný hlas prešiel plynule v šepot.

Sam sa posadil a povzdychol si, ukazovákom pravej ruky si trel predlaktie ľavačky. „Čakal som, kedy na to prídeš.“

„Ako si mohol! Celé mesiace! *Mesiace!*“

„Severus...“

„Stupefy!“

Hodilo ho o stenu za jeho chrbtom.

„Ennervate!“

Sam sa pomaly posadil. Na nahom zadku cítil studenú drevenú podlahu. Bez slova si vzal elixír, ktorý sa mu objavil priamo pod nosom. Vypil ho a povzdychol si.

„Varoval som ťa,“ povedal mu starec. V jeho hlase zaznieval súcit, ale o ten nestál.

„Vráti sa.“

„Ja by som si tým taký istý nebol. Albus si s ním občas sám nevie rady.“

„Ja nie som tvoj brat. Okrem toho, poznám ho lepšie.“

„Alebo si to možno namýšľaš.“

Sam si iba odfrkol a vstal zo zeme. Keď Aberfort opustil jeho spáľňu, postavil sa pred zrkadlo a povzdychol si.

Maškaráde bol koniec.

7. drabble

Keď tak nad tým Sam neskôr uvažoval, mohol byť rád, že Severus nepoužil horšiu kliatbu. Niečo na spôsob Criuciatu. Nemal na tie časy dobré spomienky, ale ten neprístupný muž nebol to jediné, čo ho trápilo.

„Nedostanem ho von. Nemôžem.“

Sam prudko tresol po stole. „Je nevinný a vy to viete!“

Albus Dumbledore si tým taký istý nebol. Do mladíka sa zabodli nezábudkovo modré oči spod hustého obočia. „Nemáme dôkazy, ktoré by svedčili v jeho prospech. Lily a James sú mŕtvy, ich syn je...“

„Ja to predsa viem!“ vybuchol. Vzduch v miestnosti zhustol. „Musíte mu pomôcť! Je to predsa môj brat!“

Márna snaha. Ten muž bol schopný čohokoľvek a predsa v tomto jedinom prípade nepohol ani prstom. Mal ho za to znenávidieť, keby...

Povzdychol si a vyvrátil hlavu dohora. Nebo bolo pokryté hviezdami, ale tie sa jeho očiam túto noc skryly rovnako dobre ako mesiac za nadýchané oblaky.

Mal mu byť prečo vďačný. Svedčil v prospech jeho manžela. Zachránil i jeho. Tak prečo potom cítil ten bezradný hnev, ktorý ho požíeral zvnútra ako kyselina?

Sirius a smrťožrút? Do neba volajúca kravina!

„Čo je to ak nie Všehodžús?“

Zvrtol sa na päte, keď sa mu za chrbtom ozval ten známy, sýty hlas.

8. drabble

Muž sa k nemu otočil. Ruky, ktorými si zvieral hrudník spustil pozdĺž tela. Z tmavej oblohy, čiernej ako tuš mu na líce dopadla prvá dažďová kvapka.

Urobil pár krokov stranou, vstúpil do jantárového svetla prenikajúceho do noci z krčmy. Črty jeho tváre nadobudli svoju vlastnú podobu behom jedinej minúty. Vlasy stmavli, nos sa trolinku predĺžil, líčne kosti väčšmi vystúpili a brada sa mierne zahrotila. Oči... *stmavli*.

Severus naprázdno prelgol.

Ruky zatínal v päšť. Mal chuť vrhnúť sa naňho, búšiť doňho päšťami dovtedy, kým by mu konečne neodpovedal na jedinú otázku – *Prečo kurva z neho spravil toho najväčšieho idiota pod slnkom?!*

„Si metamorfmág.“

Regulus prikývol. Oplácal mu takmer vzdorovitý pohľad. Zjavne čakal na jeho ďalší výbuch a ani tentoraz by sa nebránil.

Jemu jedinému mohol veriť. Albus mu prezradil, že sa mu Severus zaviazal. Nepáčilo sa mu to, ale sám sa stal jeho dlžníkom. Ešte i teraz v ústach pociťoval pachuť, keď si to pripomenul.

„Kreatcher ma zachránil napriek výslovnému zákazu. Vrátil sa po mňa a vyniesol ma von skôr, ako ma dostali Inferiovia. Skôr ako... som sa stal jedným z nich. Pred jaskyňou nás našiel Albus. Zachránil ma, ale...“

Severus pochopil. Pristúpil k nemu a dvihol ruku k jeho tvári.

9. drabble

Šaty z neho doslova strhal, ale ani Regulus za ním v ničom nezaostával. Ich ústa sa od seba takmer neoddelili. Akoby našli zázračný prameň a nehodlali sa ho za žiadnu cenu vzdať.

Regulus zaklonil hlavu, vošiel Severusovi prstami do jemných vlasov a dovolil spokojnému úsmevu rozkvitnúť na svojej opálenej tvári, kým mu manžel olizoval citlivé miestočko na krku.

Severus skĺzol jazykom nižšie, jemne okusujúc voňavú, rozhorúčenú pokožku. Ruky nechal blúdiť po štíhľom tele a zas a znova mapoval celé to dávno preskúmané územie, než ho napokon jemne zložil na lopatky a ponoril sa doňho tak ako po tom túžil.

Celý.

Regulus ho objímal tak mocne, akoby sa bál, že mu znova bez slovka odíde. Severus sa na ňom nepatrne pohol. Zdvihol hlavu a zadíval sa do očí tmavých ako morské hlbiny.

„Nechal si ma, aby som si ťa vzal a ja som bol... hrubý.“ Neospravedlňoval sa, iba konštatoval.

Regulus ho hánkami prstov pohladil po bledom líci. „Neprekážalo mi to, pretože si to bol ty. Vždy iba ty, Severus.“

„Kedy si mi to chcel povedať?“

„Nikdy,“ priznal úprimne. „Nemohol som, prísaha,“ dodal, keď ónyxový pohľad stvrdol.

„Hrom do toho starého blázna!“ zachripel a prikryl ho vlastným telom, aby manžela nežne pobozkal.

10. drabble

„Čo od nás vlastne ešte chceš?“

Severus nevychádzal z údivu. Mal dojem, že ten starec sa pomiatol. Ich služby predsa nepotreboval. Temný pán bol preč.

„Viem, že sa jedného dňa vráti. Aj keď to tak zjavne nevyzerá,“ pošepol a prstami si uhládzal dlhú bielu bradu. „Jedného dňa príde čas, kedy vás oboch budem potrebovať.“

Sam si frustrované povzdychol a položil ruku na manželovo plece, aby mu zabránil v ďalších márných protestoch. Kdesi v hĺbke duše to vedeli obaja. Ich temné znamenia nevybledli, aj keď ostávali neživé.

„Dobre. Sme tu a budeme pripravení. Ale nezabráňte nám stretávať sa a žiť spolu.“

Albus im v tom ani brániť nechcel. Bolo dobré mať ich tu oboch. Vedel, že z nich bude mať ešte osoh. Dve železka v ohni. To je lepšie, ako nič.

Regulus si sadol na pohovku vedľa manžela, ktorý už hodnú chvíľu neprítomne cival do krbu. Ohník v ňom si veselo pukotal.

Objal ho okolo pliec. „Zvládneme to.“

Severus sa zamračil. „O tom si dovoľím pochybovať, hoci toto ma až tak netrápi.“

„A čo teda?“

„Povedal, že sa jedného dňa vráti. Ak sa tak stane, bude pravdepodobne silnejší, nemyslíš?“

Regulus si povzdychol. „To aj my. A urobíme všetko preto, aby padol.“

Koniec